

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

D. Simonis Et Ivdæ Apostolorvm vita, Ioachimo Perionio Benedictino
Cormœriaceno auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

382 B. SIM. ET IVD. VITA.

uersus atq; ingenua erectus, rogare Deū
cœpit, ne tale facinus eis noxa ac fraudi
esse veller eos enim ignorare quid face-
rent. Cumq; talia orantem ex superiore
loco lapidibus obruerent, Rechabius
quidam sacerdos Rechabini filius, orare
eos cœpit vt ignoscerent, ac desinirent eū
lapidibus obruere, qui pro ipsis precare-
tur. Illi nec tanta viri in ipsos charitate,
nec Rechabini cōsilio & precibus ducti, fi-
nem eum interficiendi fecerunt, quo ad
vnus eorum arreptum fustem fullonum
cerebro eius illisit. Taliq; morte Iacobus
ab Christum migravit. Eum autē de eius
sanctitate omnium Iudæorum opinionē
etiā Iosephus qui a nostra disciplina ab-
horruit, fuisse scribit, vt morte eius cau-
sam datam Hierosolymitanæ oppugna-
tioni atq; adeo euersioni & cladi, sapien-
tissimus quisq; & optimus iudicauerit.

D. SIMONIS ET IVDÆ
DAE APOSTOLORVM

vita, Ioachimo Perionio Benedicti-
no Cormœriaceno au-
ctore. (.)

Simonis & Iudæ Christi Apostolorum
vitam vno sermone concludere con-
stitui.

stitui, propterea quod eodem in loco & religionis nostræ mysteria tradidisse, & mortem pro Christo eodem etiam die per tulisse reperiuntur. Ij quidem Alphæo, patre, & Maria matre nati sunt. Mariæ autē eorum mater in Euangelijs modo Maria Cleophæ, sancta filia dicitur, modo Iosephi mater qui fuit Christi discipulorum vnus, alias Mariæ Jacobi sancta mater, alias Maria Jacobi & Iosephi mater. Quod si Iudas hic de cuius rebus gestis scribimus, principio Epistolæ quā vnam eamq; per breuem scripsit, Jacobi se fratrem nominat, profecto iam tres illos, Iacobum, Iudam & Iosephum fratres fuisse intelligimus. Restat vt Simonem de quo sermo est eorum fratrem fuisse doceamus, quod nisi Ecclesiæ auctoritate quæ hos duos de quibus loquimur semper vt fratres venerata est, non possumus. Iacobum autem horum fratrem eum intelligimus, qui post ascensum Christi ab apostolis Hierosolymitanus pontifex prefectus est. Alter enim Iacobus qui Zebedæi filius fuit, Ioannem fratrem habuit, Atq; hi quidem quo tempore se in Christi disciplinam traderint, literarum sanctarum monumentis proditum non est. Apostolos autem eos delectos esse aut potius selectos ex

communi discipulorū numero Matthæus, Marcus & Lucas docent. Eos verò in Galilææ oppido quod Cana dicitur, natos esse, hinc sciri potest, quod Simon hic interdum Cananæus, interdum zelotes nuncupatur. Quoniam enim Cana zelus ab Hebræis appellatur, duo eorū qui Euangelia scripserunt, Cananæum, Lucas verò zelotē eum nominat, illi verbum Hebraicum secuti, hic Græcam interpretationem. Nihil de eis in diuinis literis scriptum reperio duntaxat quod ad illos priuatim pertineat, nisi quod in illo prolixo sermone, quem à cœna extrema Christus ad apostolos habuerit, cum ipse Christus dixisset. Qui præcepta ipsius haberet, eisque pareret, eum esse qui ipsum diligeret, eum autem qui ipsum diligeret. Patri charum futurum, seque ipsum ac Patrem illi ostensurū: Ioannes scribit tum Iudam hūc quaesuisse à Christo, quamobrem ipsi atque cōdiscipulis se ostensurum esse, non mundo diceret, Christumque ei respondentem facit. Si quis ipsum diligeret fore ut ipsius præceptis obediret, eiusque Pater illum charum haberet, & ad illum venirent, & apud eū manerēt atque habitaret, & quæ apud illum sequuntur. Ijs autem in partitione prouinciarū Persis obtigit, ad quam

vt,

ut venerunt, magos duos Zaroën & A
 phaxatium qui Matthæi Apostoli conspe-
 ctum fugerant, inuenerunt. Horû doctri-
 na ita falsa erat, ut Deum verû qui Abra-
 hami & cæterorum veterum Deus dice-
 retur, tenebrarû Deum vocarent, Mosem
 veneficum esse dicerêt, prophetas omnes
 à Deo tenebrarum missos dicerent, ho-
 mines animos à Deo delibatos habere,
 corpora à Deo præposterè facta. Itaq; cõ-
 trarijs diuersisque rebus corpus gaudere,
 eisdemque animi offendi solitû, contraq;
 quibus ex rebus animus voluptatem ca-
 peret, eas corpori dolorem afferre & mo-
 lestiam. Solem etiam, lunam & aquam in
 deorû numero reponebant. Dei autem fi-
 lium Iesum Christum dominum nostrû,
 nec verum hominem ex vera virgine na-
 tum, nec verè tentatum, passum, nec verè
 ab inferis excitatum esse tradebant. Ac
 Magorum quidem talis disciplina & do-
 ctrina erat, ea que Persarû animos magna
 ex parte imbuerât, aut potius infecerant.
 Simon autem & Iudas tum Persidis fi-
 nes arrigerunt, cum Xerxis regis Ba-
 byloniorum exercitus, cui Varada dux
 præerat, contra Indos, qui Persidis fines
 inuaserant, educebatur. Habebat autem
 in comitatu suo Varada dux haruspices,

Bb 5

ariolos

ariolos & magos, quorum opera & artibus deos consulebat, ut quidnam agendum esset, eorum oracula patefacerent: Cùm verò eo ipso die, quo apostoli venerant, nulla responsa dare possent, coacti sunt ad fanum finitimi oppidi consulendi causa proficisci, ubi daemones respondit deos qui se illis ad praelium properantibus comites præberent, nihil omnino responsi dare posse propterea quòd Dei Apostoli ibi essent, quorum vnus Simon, alter Iudas diceretur. Eos tantam vim à Deo consecutos esse, ut nullus Deus illis presentibus loqui audeat. Varada dux diligenter conquisiuit apostolos ad se adducendos curauit, presentes que rogauit, unde, & qui essent, quare que eorum aduentus causa esset. Simon si genus quæreretur, Hebræos se ac fratrem esse respondet, si conditionem: IESU Christi seruos: si causam tanti itineris: illius omniumque salutis causa venisse, ut relicto simulacrorum errore, Deum qui in caelis esset, possent cognoscere, Negat ille sibi tum ocium esse plura ab eis de his rebus audiendi, quod Indi ascitis socijs Medis in Persidem impetum fecissent. Itaque eos se cum victor redisset, studiosius auditurum esse dixit. Iudas contra confirmabat consentaneum esse.

esse iam in animo ipsius notitiam aliquam illius imprimi, cuius ope & auxilio vel victoriam obtineret, vel certè eos qui defecissent, pacatissimos redderet. Quæ Iudæ oratio fecit, vt Varadæ duci veniret in mentem qd direspondissent: Itaque eos rogauit, vt quoniã dissipatij nihil illis præsentibus respondere ausi essent, ipsi quem belli euentum & exitum habiturus esset, prædicarent. Simon se ac fratrem illis præstantiam facultatē respondendi dare dixerunt, quò facilius eorum errorem quos futura prædicere putaret, corrigere posset. Cumque ille vnum hoc se optare, vt loquerentur, dixisset, apostoli eis potestatem Christi nomine fecerunt. Illi autem graue ac diuturnum bellum futurum esse dixerunt, & ex vtraque parte magnum militum numerum interfectum iri. Quæ illorum orationis sum Apostolis mouit tantum. vt Varada eos accusarit qd in tanto metu suo ipsi tamen rideret. Apostoli merum illius depulsam esse dixerunt, quòd secum in eam prouinciam pacem inuenissent. Itaque si eo die longius minime prorederetur, postridie eos quos præmisisset redituros esse cum Indorum legatis, qui & loca capta redderent, & ad conditiones pacis quas vellet, Indos descensuros nunciarent.

Pontifices eodem modo in risum soluti
 ducem admonuerunt, vt ne ignotorum
 & externorum hominum plus apud eum,
 quàm deorum valeret auctoritas. Illos e-
 nim fallendo loqui aliquid ne speculato-
 res esse videantur, & illum bono esse ani-
 mo iubere, vt dum minus cautus esset, pos-
 set nec opinato circunueniri, & opprimi.
 Deos autem veros esse, dedisseque re-
 sponsum eiusmodi quod ipsum admone-
 ret vt prouideret. Simon externos, igno-
 tos & egentes se ac fratrem fateri: sed tamē
 cum ipsi non mensē vnū expectandum
 esse censuerint, verum vnum diem, eum-
 que posterum quo euentura ea essent quæ
 ipsi prædixissent, non id longū aut mole-
 stum videri debere. Pōtificates tum furere,
 ac dicere, Quid? inter aureas & gemmis
 distinctas vestes, inter purpuram & au-
 ro textas tunicas, deos patrios mentiri
 posse? quamprimum eam deorum iniu-
 riam omni supplicio vindicari oportere.
 Varada cum hoc mirum videri dixisset,
 quod externi & ignoti homines tam con-
 stanter asseuerarēt, quod ab oraculis deo-
 rum discreparet, illique eum hortaren-
 tur, vt Apostolos in custodiam trade-
 ret, ne fugerent. At vero, inquit non iij
 tolūm, sed vos etiam in custodia eritis,

VTIC-

vt rerum exitus doceat, vtrorum testimo-
 nium sit verius. Tum videbitur, vtri ho-
 noribus merito affici. vtri supplicijs de-
 beant. Postero die hora tertia ea omnia
 acciderunt quæ Apostoli prædixerant. Ita-
 que dux ignem excitari iussit, in quem vi-
 ui pontifices conijcerentur: quod cum A-
 postolis nunciatum esset, se ad illius pe-
 des miserunt, ab eo petentes ne id faceret,
 ne ipsi qui salutis hominum causa venis-
 sent, vt mortuos ab inferis excitarent, vi-
 uos occidere viderentur. Mirari se tum di-
 xit dux, quod pro illis precatores accede-
 rent, qui nihil aliud egissent per præfectos
 & tribunos pretio etiam adiecto. nisi vt
 ipsi viui exurerentur. Apostoli autem
 cum disciplinæ nostræ instituta postula-
 re dicerent, vt non solum malum pro ma-
 lo non referrent, sed etiam bonum pro ma-
 lo, hoc ille ab eis contendit, vt vel hoc pa-
 terentur, omnes eorum facultates sibi tri-
 bui. Tum censa sunt bona omnium, quo-
 rum quisq; quoque mense de fisco libram
 vnā capiebat, cum centum viginti pon-
 tifices templorum essent præter eum, qui
 principatum obtinebat, cui quadruplum
 pendebatur. Adduxit postea dux ad regem
 Apostolos, eosq; Deos esse dixit, specie ac
 figura hominum, eiq; exposuit ea omnia.

Bb 7

quæ

490 B. SIM. ET IVD. VITA
quæ accidissent, victoriam pontificum in-
faniam eorum in pontifices misericordiã
& charitatem singularẽ, quanta in eis ef-
feci diuitiarum despiciẽtia & cõtemptio,
quod cum facultates pontificum eis vellet
tradere, ipsi sibi quidquã possidere in ter-
ra nefas dicerent: esse enim eorũ possessio-
nem æternam in celo, vbi regnaret im-
mortalitas. Itaque eos dicerẽ se non posse
vllatione auitũ accipere, vel argentum,
vel domos, vel p̃dia, vel seruos, vel ancil-
las, quippe cum hæc omnia terrena sint &
moriẽtem hominem non sequantur, Hoc
etiam addidit, cum eos admoneret, vt vel
pauillum acciperent quod essent exteri
& egẽtes, se egentes esse negasse, quod di-
uitias cælestes haberent. Quin etiam eos
ipsi hoc consilij dedisse exposuit, si celsum
sibi saluti esse vellet, erogaret debilibus,
largiretur viduis & pupillis, conferret in-
egẽtes & ægros, multaque alia quæ ab eis
didicerat, regi exposuit. Interea Zaroës
& Arphaxatius magi, de quib. initio mul-
ta dixi, quia adertant cum hæc Varada de
Apostolis regi narraret, coniurasse eos cõ-
tra Deum & regnum illius dixerũt, quod
vt verum esse intelligeret, prohiberet
eos loqui, nisi antè Deos adorassent.
Cumq; Varada Apostolorũ patrociniũ
sulcer

suscepisset, magisq; diceret vt facerent, si
 auderent, artibus suis, vt deos Babylonio-
 rum adorarent: illi contenderunt ab eo,
 vt si quid possent experiri vellet, accersiri
 iuberet homines qui plurimum dicendo
 possent: tum fore, vt omnino muti redde-
 renrur. Placuit conditio, homines accer-
 suntur, qui & copia dicendi, & disputandi
 acumine præstabāt. Cumq; magi illi (huic
 aut spectaculo rex, dux, clarissimiq; Baby-
 lonij interfuerunt) primi verba fecissent,
 repente illi disertissimi homines ita muti
 effecti sunt, vt ne nutu quidem quod ver-
 bis non poterant, significare possent.

Quod cum regi mirum videretur, magi
 paulò post ei exponunt, se tam disertis vi-
 ris illius ita loquendi potestatem facere,
 vt tamē se ipsi penitus loco mouere non
 possent. Quò facilius nos, inquit, ex nu-
 mero deorū esse intelligas. Nec verò hoc
 vnum se facturos, sed hoc etiam vt inter
 illis mouendi se loco facultate ipsorum
 nutu & voluntate concessa, apertis ocu-
 lis nihil cernerent: vtrunque horum re-
 gis ducisque animis terrorem stuporem-
 que tantum iniecit, vt & ipsi quod con-
 trà dicerent, non haberent, & amici eorū
 a se uerarent, non esse illorum vim tan-
 tam quantam cernerent, cōtemnendam.

cap.

ne ipsis idem, quod ijs quos viderent, magorum artibus contingeret. Dux qui Apostolos charos haberet, hæc omnia eis exposuit, quæ cum audissent, ab eo contendunt, ut eloquentes illos homines, ad se prius adducerent, quàm ad magos, ut eodem certaminis genere dimicarent. Sic enim, perspecturum eum, quàm imbecillia sint vanitatis arma si cum veritate congregiantur. Dux hac apostolorum oratione adductus, viros illos qui summa dicendi facultate præditi erant adit, eisque narrat quantam molestia affectus esset ex ea ignominia & infamia quam superiore certamine suscepissent. Itaque ex eo tempore nihil aliud à se actum esse, nisi quemadmodum maculam illam obliterare & delere possent. Neque verò se antè destitisse, quàm excogitarit quod huic malo remedium afferret. Esse enim homines à se inuentos, quorum præceptis instructi, facile magos vincerent. Gratias illi maximas. Varade cum se ad illius pedes abiecissent, egerunt, eumque rogarunt, ut rem maturare vellet. Producit ille Apostolos, quos cum illi sordidis vestibus indutos aspexissent, eos ferè contemserunt, ac pro nihilo putarunt. Simon qui hoc ex vultu eorum intelligeret, ferè dixit fieri ut in aureis

reis & argenteis thecis res minimi pretij
recondatur, cōtraq; vt in ligneis, pateræ,
scyphi, candelabraq; aurea gemmisq; di-
stincta reponantur. Solere etiam vasa pul-
cherrima in quibus acetum sit, contemni,
dolia verò vini præstantissimi plena, quā-
quam aspectui ingrata essent, tamen ho-
mines saporis & saporis sensu ita afficere
vt degustare velint, nec eos de aspectu qui
offendit, sed de sapore tantum cogitare.
Itaque omnes qui alicuius rei cupiditate
ducantur, non magnopere de eo in quo in-
clusa sit laborare, dūmodo re ipsa pfruan-
tur. Nihil ergo esse quod eos habitus ipso-
rum seruilis offenderet, cū sintus laterēt
ea, quæ facere possent, vt & gloriam & vi-
tam consequerentur sempiternam. Om-
nes enim homines iisdem parentibus na-
tos esse, eos cū à Deo in loco amœno, in
quo tantum vitæ nullus morti locuserat,
collocati essent, consilio impulsuq; an-
geli, qui hominis felicitati tantæ inuide-
ret, legem quam à Deo acceperant, vio-
lasse, ob eamque causam seruos eius effe-
ctos esse, cui parere voluissent. Hinc fa-
ctum esse, vt ex illo tam amœno fortuna-
toq; loco in hanc terram tanquam in exi-
lium quoddam expulsi sint. Ipsos autem
atq; eorū posteros, quanquā in hoc quasi

exitum missi essent, tamen nō neglectos
 esse à Deo, sed tam charos habitos, vt si
 Deum effectorem solum colere venerari-
 que velint, nihil eis angelus ille nocere &
obesse possit. Egisse tamen hoc inimicum
 illum angelum, vt homo à conditore suo
 desciscens, idola coleret, elementa ado-
 raret, lignumq; quod ipse dolauerat Deū
 suum appellaret. Hunc autem errorem
 illum in hominibus ob eā causam fouere,
 vt eos imperio suo dominatuq; cohibeat
 eisq; arbitrato suo abutatur. Itaq; illum
 fecisse magorum suorum artibus, vt ipsi
 quandiu voluisset, primum tacerēt, dein-
 de oculorū munere non fungerentur, po-
 stremo vt moueri loco nō possent. Quod
 si idolorum cultum repudiaturos se esse
 promitterēt & cum qui solus esset **DEVS**
 veneraturos atq; adoraturos, fore vt ipsi
 manus capitibus eorum imponent, &
 Christi signū in eorum frōtibus imprime-
 rēt, quibus illi reb, & quasi armis instru-
 ti, nisi magos refellerent, ac superarent,
 falsa omnia & futilia quæ ab ipsis asserere-
 rēt, crederēt. Omnes rum se ad Apосто-
 lorum pedes miserunt, pollicitique sunt si
 impedirent quò minus magi nihil ipsis
 obesse possent, fore, vt ab idolis discede-
 rēt, Apostolicam Deū orassent, vt magis
 quan-

quanta posset ostenderet quemadmodum
 Zambri & Mambri ostendisset, illosque qui
 religionem fidemque ipsius se accepturos
 pollicerentur, tanta constantia & fortitu-
 dine armaret, ut omnes prepotentem eum cog-
 noscerent, eos ad regem abire permisit. Magi
 eodem venerunt: qui cum maxime cona-
 rentur idem quod antea facere non potue-
 runt. Prouocabant etiam illi, quos pridie vi-
 cerant, ut si possent eadem agerent, illi cum
 nihil aliud possent, serpentum ingentem
 vim excitarunt, Accersendos omnes Aposto-
 los censent. In primo aduentu suo coges-
 ferunt in pallatia sua serpentes, quas, in ma-
 gos concitarunt, ita tamen, ut morderi il-
 los ab eis tantum sinerent, non moribus
 etiam interfici. Itaque rex ceterique omnes
 agebant cum Apostolis, ut serpentium mor-
 sibus eos necari sinerent. Illi vero missos
 se esse, non ut a vita quenquam in mortem
 precipitem darent, sed ut omnes ad vitam a
 morte reuocarent. Proinde Christi nomi-
 ne serpentibus imperarunt, ut veneno quod
 in corpore magorum diffuderant collecto,
 loca sua repeterent. Iussu autem eorum ita
 abierunt, ut maiorem cruciatum fugen-
 do veneno, quam infundendo, magis sen-
 tirent. Liberatos apostoli monuerunt, ut
 scripturam audirent, quae diceret, cum qui

alteri

alteri foueam pararet, in eam priorem ca-
surum. Eos quidem ipsis mortem para-
uisse, se contra Christum rogasse, vt eos à
morte seruaret: neq; hoc solum, sed cum
id sceleribus eorum deberetur, vt multos
annos ex serpentum morſu ac vulneri-
bus laborarent, se tamen impetrasse, vt
tertio die pristinam valetudinem recupe-
rarent. Eos fortassis ab impietate disces-
suros, cùm Dei voluntatem in se expert-
rentur. Sic enim illos triduū illud ob eam
causam excruciaci velle. vt eos errorum
scelerumq; suorum poeniteret. Ita admo-
nitos domum duci iusserunt. Illi autem
triduo illo nec cibum, nec somnum cape-
re potuerunt, sed sensu doloris coacti,
nullum finem vociferandi clamandi que
fecerunt. Iamq; spes salutis omnis propè
adempta erat cùm Apostoli venientes, ita
eos allocuti sunt, Deum coacta seruitia
respuere, itaq; salui & incolumes ita sur-
gerent, vt si vellent, se à malo ad bonum
conuerterent, tenebrisque relictis lucem
sequerentur. Illi autem in perfidia errore-
que perstantes, quemadmodum Matthæi
Apostoli, sic horum conspectum fugerūt,
vniuersamq; Persidem peragrantes, om-
nium qui idola colebant, inuidiam & o-
dium in eos concitarunt. Apostoli regis

alio-

aliorumque rogatu Babyloniae diu com-
 morati sunt, cum interea miris operibus
 editis, curandis morbis omnium innume-
 rabiles ad Christi religionem traduxerunt.
 Post autem peragrata vniuersa Perside ad
 urbem quaedam, Sunirum nomine perue-
 nerunt. In ea magi pontifices admonue-
 runt, venturos esse duos Hebraeos, qui il-
 lorum Deos & ipsi contemnerent, & alijs
 contemnendos relinquendosque censerent,
 quod si obtinerent fore ut ipsi sine hono-
 re, sine gloria, sine re viuerent. Apostoli
 cum eo venissent, a ciue quodam cui no-
 men Semai erat, quemque primo suo ad-
 uentu Christi religione ac fide imbuerat,
 hospitio accepti sunt. Quod ut primum
 pontifices rescuerint, omnes eum cum po-
 pulo quem concitassent, venerunt. Semi-
 niq; imperarunt, ut inimicos Deorum suo-
 rum produceret, ac si cum eis non sacrifi-
 caret, Deosque coleret, se illum ac domum
 ipsius cum eis incensuros esse minati sunt.
 Comprehenduntur Apostoli, & ad tem-
 plum Solis deducuntur. Illi cum in pri-
 mo etiam templi aditu essent, daemones
 per eos homines in quibus erant, clama-
 re coeperunt, quid eis cum ipsis rei esset,
 cum Apostolos Dei viui eos appellassent
 se enim aduentu eorum exuri, Erat in ea
 templi

templi

398 B SIM. ET IVD. VITA.

templi parte quæ ad orientem, pertinebat, cuius fufilis ex auro, in quo sol cum radijs fufilis ex auro erat collocatus. Ex altera parte stabat Luna fufilis ex argento, cum curru boum fufili ex argento. Et os vt colerent Apostoli pontifices cum magis duobus quos fugisse dixi, & populo cogebant. Interea Apostoli inter se Hebraico sermone colloquebantur: prior Iudas cernere se Iesum dixit, à quo vocarentur. Simon eundem se etiam iam diu videre dixit, angelum enim sibi cum oraret, hoc prædixisse. se utrumque emissurum è templo, ac tum denique templum casurum, cuius ruina illi omnes opprimerentur. Sed iam orasse, ne ita fieret, quod nonnulli fortasse Deum relictis idolis secuturi essent. Hæc dum illi Hebraico, vt dixi, sermone inter se colloquuntur, angelus eis se ostendit, eisque potestatem alterutrum eligendi fecit, vt vel vnus aliquis eorum qui aderant interiret, vel ipsi martyres ad Christum migrarent. Illi Deum se orare responderunt, vt pro sua misericordia eximiaque bonitate & illis ignosceret, & se ad coronam martyrii perduceret. Hæc cum soli apostoli & vidissent, & audissent, eos pontifices Solem & Lunam colere cogebant. Ipsi vero iudicio silentio, Solem & Lunam seruos Dei

Dei

DEI esse scire professi sunt, qui tamen in
 caelo essent collocati. Itaque eos non sine
 iniuria, in templo includi, quos in caelo
 collucere ab orbe condito constaret. At-
 que ut intelligerent non Solem & Lunam
 in simulacris inesse, sed daemonia, ipsi im-
 peraturos se daemonibus professi sunt, ut
 ex simulacris exirent, atque ea commi-
 nuarent. Hæc inter eos officia diuisa sunt,
 ut vno eodemq; puncto temporis Simon
 daemoni qui in Solis, Iudas ei qui in Lu-
 nae simulacro inclusus erat imperaret.
 Quod cum ab eis factum esset, statim
 duo Aethiopes nigri, nudi, horribilique
 specie visi sunt ingredi, qui simulacris
 in frustra concisus, cum magno clamore
 abierunt. Hoc cum molestè acerbeque
 ferrent pontifices, impetu facto Apосто-
 lo interfecerunt. Ea ipsa hora cum sum-
 ma esset letentia & tranquillitas repen-
 te templum illud de caelo tactum tres in
 partes diffractum est, magi autem etiam
 de caelo tacti sunt, cum nullam speciem
 nisi prunarum eorum corpora gererent.
 Xerxes autem rex non ita multo post de
 pontificibus supplicium sumpsit, Apo-
 stolorum verò corpora Babyloニア trans-
 ferenda curauit, eisq; templum miro
 magnificoq; opere exadificauit.

veteri

600 B. MATTHIAE VITA.

veteri quodam Cormæriacenæ biblio-
thecæ volumine descripsi, quæ auctor va-
cans nomine ex Africani veteris scripto-
ris libris se exscripsisse confirmat,

BEATI MATTHIAE
APOSTOLI VITA, IO.

A CHIMO PERIONIO

Benedictino Cormæria-
ceno auctore,

MAthias Christi Apostolus, Bethle-
mitanus ex tribu Iuda originem
habuisse dicitur. Is quemadmo-
dum ex libro Lucae, qui Acta Apostolorum
in scriptus est, intelligi potest. Christum
ab initio doctrinæ, ac prædicationis secu-
tus, nunquam ab eo postea discessit: nec
tamen unquam cum cæteris ex communi dis-
cipulorum numero ad apostolicæ digni-
tatis arcem elatus est, sed in locum Iudæ
qui magistrum discipulus prodidit ac ven-
didit, post CHRISTI ascensum successit.
Quod quemadmodum euenerit aut factum
sit, quoniam ad eius laudem pertinet, non
erit alienum exponere. Cum Christus Apo-
stolis spectantibus in cælum ascendisset,
apostolique & alij qui unquam aderant Hiero-
solymanam domum in qua habitabant, re-
diissent, non ita multo post Petrus Apo-
stolus